

Nr 24

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner om ändrade bestämmelser rörande avdragsrätten för periodiskt understöd, m. m.

(2:a avd.)

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 293 av herr *Ohlön m. fl.* och II: 224 av herr *Ohlön m. fl.*, vari bl. a. hemställts, »att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att utredningen om rätt till avdrag för periodiskt understöd åt studerande och för amortering av studieskulder måtte påskyndas, så att förslag kan föreläggas årets riksdag»; samt

2) de likalydande motionerna I: 444 av herrar *Magnusson* och *Arrhén* samt II: 574 av herr *Cassel* och fröken *Wetterström*, vari hemställts, »att riksdagen måtte besluta sådan ändring av kommunalskattelagen att därav tydligt framgår att avdragsrätt skall förvägras utgivare av periodiskt understöd endast i den mån beloppet avser verkliga studiekostnader samt att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till härför erforderliga författningsändringar».

Såvitt avser de likalydande motionerna I: 293 och II: 224 har utskottet i detta betänkande upptagit endast det yrkande, som ovan återgivits. Övriga i sistnämnda motioner framställda yrkanden avser utskottet att behandla i senare sammanhang.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena — i de delar motionerna blir föremål för behandling i detta betänkande — får utskottet, i den mån redogörelse härför icke lämnas i det följande, hänvisa till motionerna II: 224 och II: 574.

Vid beräkning av inkomsten från särskild förvärvskälla skall enligt 20 § kommunalskattelagen från förvärvskällans intäkter avräknas alla omkostnader för intäkternas förvärvande och bibehållande. Avdrag må därvid icke ske för den skattskyldiges levnadskostnader och därtill hänförliga utgifter.

I praxis har avdrag för studiekostnader icke ansetts kunna medgivas (se t. ex. RÅ 1936 not. 211).

Enligt 46 § 2 mom. kommunalskattelagen äger skattskyldig, som varit här i riket bosatt under hela beskattningsåret, i hemortskommunen njuta avdrag för bland annat periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk utbetalning, som icke får avdragas från inkomsten av särskild förvärvskälla,

dock att avdrag icke må ske för vad som utgått till person, tillhörande givarens hushåll, och ej heller, där understödet icke utgjort skadestånd, för vad som utgått till annans undervisning eller uppfostran. I 31 § och 32 § 1 mom. stadgas, att till intäkt av tjänst hänföres periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk intäkt, därest givaren enligt bland annat 46 § är berättigad till avdrag därför. Samma bestämmelser med avseende å avdragsrätt och skattskyldighet för periodiskt understöd gäller jämväl enligt 2 § och 4 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt vid den statliga beskattningen.

Beträffande frågan om periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk utbetalning skall anses ha utgått till annans undervisning eller uppfostran kan ur rättspraxis nämnas, att avdrag har medgivits för understöd till son, som efter avslutade universitetsstudier innehade anställning som rättsbildat biträde i domsaga (RÅ 1933 not. 168 och 1945 ref. 57). Avdrag har jämväl medgivits för periodiskt understöd till dotter, som utbildade sig till sjuksköterska. Denna, som tidigare haft kontorsplats i 12 år, hade under utbildningen kost och logi å Sofiahemmet och Karolinska sjukhuset (RÅ 1946 not. 456). Avdrag medgavs för periodiskt understöd till myndig son, vilken sedan han avslutat sina studier vid konstakademiens målarskola, arbetat å dess grafiska avdelning för att enligt vad i målet anförts såsom praktiserande konstnär följa med sin tid och utvecklas (RÅ 1948 not. 144). Avdrag har vidare medgivits för understöd till son, som var med. kand., enär med hänsyn till storleken av sonens inkomst av arbete och vad i övrigt i målet förekommit, understödet icke kunde ha utgått till hans undervisning. Sonen hade 3 266 kronors inkomst av tjänst och 80 kronors inkomst av kapital. Hans hustru hade ett till statlig inkomstskatt taxerat belopp av 4 240 kronor och en till kommunal inkomstskatt taxerad inkomst av 4 190 kronor (RÅ 1948 not. 757 och 758). Däremot medgavs ej avdrag för periodiskt understöd till en son, som var med. kand. och studerade vid universitet. Sonen var gift och hade ett barn men ingen inkomst. Han uppgavs själv bekosta studierna genom läkarförordnanden och lån. Avdraget vägrades, enär omständigheterna i målet visade, att understödet i sin helhet var av beskaffenhet att böra hänföras under bestämmelserna om periodiskt understöd till annans undervisning (RÅ 1952 not. 647). Avdrag har vidare icke medgivits för understöd åt son eller dotter, under tid, då de studerade vid universitet (RÅ 1950 not. 929 och 1952 not. 938). Det sistnämnda rättsfallet gällde ett avdrag å 800 kronor, avseende den del av understödet, som beräknades belöpa sig å uppehälle. Taxeringsintendenten framhöll i målet, att en uppdelning mellan studie- och levnadskostnader ej vore tillåten. Avdrag vägrades för periodiskt understöd till en 22-årig dotter, som gick på kurser hos Handarbetets vänner. Dottern hade inkomst av tjänst å 100 kronor och ränteinkomst å 2 740 kronor (RÅ 1950 not. 1 287). Avdrag har icke medgivits för periodiskt understöd, 2 750 kronor, till dotter, som genomgick Konstfackskolan. Av understödet uppgavs 900 kronor

motsvara till dottern utdömt underhållsbidrag i skilsmässomål och återstoden vad därutöver behövdes för skäligt existensminimum (RÅ 1954 not. 520). Vidare har avdrag vägrats för understöd till 17-årig son, som var invalid och vistades å vårdhem (RÅ 1947 not. 745) samt för understöd till fadderbarn (RÅ 1945 not. 1155 och 1948 not. 344). Slutligen har avdrag ej medgivits för periodiskt understöd till barnbarn, som vistades hos sina föräldrar, vilka bekostade alla utgifter för barnens undervisning och uppfostran (RÅ 1955 not. 382).

I sitt år 1950 avgivna betänkande nr IV (SOU 1950: 21) framlade 1944 års allmänna skattekommitté förslag angående bl. a. ändrade bestämmelser för beskattning av periodiskt understöd. I fråga om periodiskt understöd till undervisning eller uppfostran föreslog kommittén att avdrag skulle medgivas under förutsättning bl. a. att mottagaren fyllt 17 år och icke tillhörde givarens hushåll. Vidare föreslog kommittén att avdrag å 700 kronor skulle medgivas skattskyldig, som underhållit hemmavarande barn över 16 år vilket åtnjutit heltidsundervisning vid läroanstalt. Mot dessa förslag reserverade sig två av kommitténs ledamöter.

År 1951 avgav 1944 års allmänna skattekommitté betänkande nr V (SOU 1951: 13) angående studiekostnaders behandling i beskattningshänseende, vari föreslogs införande av rätt till avdrag under vissa förutsättningar för amortering av studieskulder. En ledamot av kommittén anförde reservation mot detta förslag.

Frågan om de periodiska understöden och studiekostnadernas behandling i beskattningshänseende har vid upprepade tillfällen varit föremål för riksdagens uppmärksamhet. Vid 1952 års riksdag framställdes i flera motioner yrkanden om lagstiftningsåtgärder i anledning av ovannämnda kommittéförslag såvitt anginge frågan om den skatterättsliga behandlingen av periodiskt understöd och studiekostnader. I andra motioner åter förordades en översyn av förslagen i dessa delar. I sitt i anledning av nämnda motioner avgivna betänkande nr 16 anförde 1952 års bevillningsutskott, att utskottet givetvis icke vore berett att då taga ställning till kommitténs förslag i berörda delar och de ändringar däri, varom yrkande framställdes i motionerna. Utskottet uttalade emellertid, att den nuvarande regleringen av avdragsrätten för periodiskt understöd och därmed jämförlig periodisk utbetalning under senare år blivit föremål för åtskillig kritik, varför utskottet ansåge det angeläget, att riksdagen bereddes tillfälle att pröva ett förslag till ändrade bestämmelser i fråga om avdragsrättens utformning. Även frågan om den skatterättsliga behandlingen av studiekostnader ansåge utskottet vara av den vikt, att en lösning av densamma icke borde uppskjutas. Utskottet föreslog därför riksdagen att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om förslag, om möjligt till 1953 års riksdag, till ändrade bestämmelser i berörda hänseenden. Riksdagen biföll utskottets hemställan.

Kommittéförslagen blev därefter överlämnade till 1950 års skattelagssakkunniga för ytterligare översyn.

Jämväl vid 1953 års riksdag var frågan föremål för behandling i anledning av väckta motioner. Samma års bevillningsutskott uttalade i sitt av riksdagen godkända betänkande nr 8, att utskottet ansåge önskvärt att ett förslag till lösning av frågan om den skatterättsliga behandlingen av periodiskt understöd m. m. och studiekostnader så snart som möjligt förelades riksdagen. Med hänsyn till att föregående års riksdag hemställt därom i skrivelse till Kungl. Maj:t fann utskottet ej skäl förorda skrivelse till Kungl. Maj:t i ämnet.

I motioner vid 1955 års riksdag hemställdes om skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om proposition till 1956 års riksdag med förslag till ändrade bestämmelser rörande avdrag för studiekostnader och för periodiskt understöd till studerande. I sitt betänkande nr 41 anförde bevillningsutskottet, att en omprövning av gällande bestämmelser på dessa områden vore synnerligen önskvärd, särskilt i fråga om regleringen av avdrag för periodiskt understöd. Utskottet föreslog därför riksdagen att i förnyad skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om förslag — om möjligt till 1956 års riksdag — till ändrade regler angående den skatterättsliga behandlingen av periodiskt understöd m. m. och studiekostnader. Riksdagen biföll utskottets hemställan.

Riksdagsskrivelsen har överlämnats till 1950 års skattelagssakkunniga.

Frågan om ändrade beskattningsregler rörande periodiskt understöd och studiekostnader har vid innevarande års riksdag varit föremål för interpellationer av herrar Håstad och Kristensson i Osby. Herr Håstad har sålunda frågat chefen för finansdepartementet om han hade för avsikt att förelägga innevarande års riksdag förslag till ändrade bestämmelser i ifrågavarande hänseenden samt, om så ej vore fallet, huruvida departementschefen ville vidtaga sådana åtgärder att frågorna bleve behandlade med förtursrätt av 1950 års skattelagssakkunniga eller hänskjutna till särskild utredning så att förslag kunde föreläggas 1957 års riksdag. Herr Kristensson har i sin interpellation frågat om departementschefen ville ta initiativ till att påskynda lösningen av dessa och en rad andra frågor antingen genom att de gjordes till föremål för särskilda och skyndsamma utredningar eller genom att 1950 års skattelagssakkunniga förstärktes så att mer tillfredsställande regler än de nuvarande kunde beslutas vid innevarande eller nästa års riksdag. I sitt svar å dessa och två andra interpellationer (av herrar Östlund och Larsson i Hedenäset), även de avseende frågor som överlämnats till 1950 års skattelagssakkunniga, framhöll chefen för finansdepartementet att de av interpellanterna omnämnda skattefrågorna alla vore av invecklad beskaffenhet och flertalet av dem kunde betecknas som utomordentligt svårbemästrade. Man kunde förutse att ändrade regler skulle innebära en synnerligen besvärande komplicering av skattelagstiftningen. Departementschefen erinrade vidare om det forcerade reformarbete på skattelagstiftningens område, som fortgått under en lång följd av år. De resurser i avseende å arbetskraft, som på detta område funnits tillgängliga, hade pressats synnerligen hårt. Från 1950 års skattelagssakkunniga hade under

de senaste åren redovisats en rad stora och betydelsefulla förslag. Flertalet av de skatteexperter som varit engagerade i utredningsarbete hos 1950 års skattelagssakkunniga hade under hand anmält att de önskat, i allt fall temporärt, lämna det krävande utredningsarbetet; de hade fått begärt entledigande och ersatts med nya så långt sådana varit tillgängliga. Sedan någon tid undersöktes möjligheterna att knyta nya experter till de sakkunniga. Departementschefen sade sig hysa den förhoppningen att detta skulle låta sig göra, men det vore ingalunda lätt att finna lämpliga och villiga krafter. Självfallet vore det inte lättare att sammansätta nya kommittéer än vad det vore att utöka skattelagssakkunniga. De vore enligt departementschefens mening uteslutet att lämna någon utfästelse om att alla de många invecklade frågor, som interpellanterna berört, skulle ligga utredda å sådan tid att man senast vid nästa års riksdag skulle kunna ta ställning till frågan om ny lagstiftning. När departementschefen sålunda avböjde att göra en utfästelse av den utav interpellanterna ifrågasatta innebörden innebure detta å andra sidan ingalunda att inte vissa av de diskuterade frågorna om ett år kunde ha kommit i ett sådant läge att de vore mogna för ett avgörande i ena eller andra riktningen. Efter att ha fullföljt andra uppgifter hade 1950 års skattelagssakkunniga övergått att behandla frågorna om avdragsrätt för periodiskt understöd och studieskulder.

Av innehållet i de *förevarande motionerna* må här återgivas följande.

I de likalydande *motionerna* I: 293 och II: 224 har framhållits, att frågan om avdragsrätten för amortering av studiekostnader och för periodiskt understöd åt studerande inte vore tillfredsställande reglerad. I det förstnämnda hänseendet förelåge ingen avdragsrätt alls, trots att studiekostnaderna ostridigt vore kostnader för inkomstens förvärvande. De nuvarande reglerna om avdragsrätt för periodiskt understöd medförde bl. a. det egendomliga förhållandet att avdragsrätt medgaves i de fall understödstagaren ginge sysslös men däremot icke om mottagaren bedreve studier eller underginge annan utbildning. Lösningen av dessa frågor skulle stimulera till vidareutbildning och medverka till en breddning av rekryteringsunderlaget för högre studier, vilket måste anses vara ett angeläget samhällsintresse. Avdragen, vilka vore starkt sakligt motiverade, skulle lätta de studerandes skuldbörda, vilken på grund av stigande studiekostnader tenderade att bli allt mer betungande.

Med hänsyn till frågans betydelse och till riksdagens vid upprepade tillfällen klart uttalade uppfattning ansåge motionärerna att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t borde hemställa att Kungl. Maj:t måtte föranstalta om sådana åtgärder, att ett förslag i frågan kunde föreläggas 1956 års riksdag.

Till stöd för yrkandena i de likalydande *motionerna* I: 444 och II: 574 har anförts bl. a. följande. Enligt gällande praxis finge periodiskt understöd till studerande icke avdragas hos givaren. Avseende fästes

på det hela taget icke vid huruvida mottagaren använde understödet för verkliga studiekostnader eller för levnadskostnader. Enär frågan om avdragsrätt för periodiskt understöd för närvarande vore föremål för prövning av 1950 års skattelagssakkunniga, förelåge icke någon anledning att taga upp frågan i dess principiella räckvidd. Det syntes dock finnas anledning att utan avvaktan på skattelagssakkunnigas ställningstagande pröva, vilka fall som kunde ha åsyftats vid bestämmelsens tillkomst.

Såvitt motionärerna kunde finna måste meningen ha varit att avdragsrätt skulle förvägras i fråga om understöd, som varit avsett att täcka direkta studiekostnader. En annan tolkning skulle vara främmande för principerna för vår skattelagstiftning. Detta kunde belysas av följande exempel. Om en fader betalade periodiskt understöd på t. ex. 4 000 kronor till var och en av sina två söner, av vilka ingen studerade, medgäves avdragsrätt. Skulle nu en av dessa söner bestämma sig för att studera och på grund härav finna sig vara i behov av ett med t. ex. 500 kronor förhöjt understöd, skulle enligt nuvarande tolkning avdrag förvägras beträffande hela beloppet. Enligt motionärernas uppfattning borde endast de 500 kronorna undantagas. Det vore angeläget att en precisering komme till stånd i kommunalskattelagen i syfte att få en rimligare tolkning på denna punkt.

Utskottet. Såsom av den föregående framställningen framgår medgives icke avdrag vid taxeringen för belopp vilket i form av periodiskt understöd utgått till annans undervisning eller uppfostran. Avdragsrätt föreligger icke heller i fråga om studiekostnader, som den skattskyldige fått vidkännas.

I de likalydande motionerna I: 444 och II: 574 har framställts yrkande om ändring i kommunalskattelagen av innebörd, att avdrag för periodiskt understöd till studerande skulle förvägras givaren endast i den mån utgivet belopp avsåge verkliga studiekostnader. Av motiveringen framgår att motionärerna åsyftar en provisorisk ändring av reglerna på förevarande område i avvaktan på en lösning av den större frågan om den skatterättsliga behandlingen av periodiskt understöd och studiekostnader, vilken fråga vore föremål för prövning av 1950 års skattelagssakkunniga. I de likalydande motionerna I: 293 och II: 224 åter har, såvitt avser de delar av desamma som behandlas i detta betänkande, yrkats, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att utredningen om rätt till avdrag för periodiskt understöd åt studerande och för amortering av studieskulder måtte påskynas, så att förslag kan föreläggas årets riksdag.

Av den ovan lämnade redogörelsen framgår att 1944 års allmänna skattekommitté i avgivna betänkanden framlagt förslag angående ändrade bestämmelser för beskattningen av periodiskt understöd m. m. samt rörande studiekostnaders behandling i beskattningshänseende och att förevarande spörsmål därefter vid flera tillfällen varit föremål för riksdagens uppmärksamhet. Vid 1952 års riksdag framfördes sålunda motionsvis yrkanden dels om lagstiftningsåtgärder i anledning av ovannämnda kommittéförelägganden och dels om översyn av förslagen. I sitt i anledning av motionerna avgivna be-

tänkande nr 16 hemställde 1952 års bevillningsutskott att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om förslag, om möjligt till 1953 års riksdag, till ändrade bestämmelser i berörda hänseenden. Denna hemställan bifölls av riksdagen. Kungl. Maj:t överlämnade därefter de nämnda kommittéförslagen till 1950 års skattelagssakkunniga för ytterligare översyn.

Vid 1953 års riksdag var frågan ånyo föremål för riksdagens behandling i anledning av väckta motioner. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 8 avstyrkte samma års bevillningsutskott motionerna med hänsyn till den av 1952 års riksdag avlåtna skrivelsen till Kungl. Maj:t i ämnet.

Vid 1954 års riksdags höstsession aktualiserades de förevarande frågorna i anledning av en interpellation, vid vars besvarande chefen för finansdepartementet sade sig icke vara beredd att göra det av interpellanten önskade uttalandet, att lagstiftningsförslag i ämnet skulle framläggas senast vid 1956 års riksdag.

Vid 1955 års riksdag framfördes i flera motioner yrkanden om skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om proposition till 1956 års riksdag med förslag till ändrade bestämmelser rörande avdrag vid inkomsttaxeringen för studiekostnader och för periodiskt understöd till studerande. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 41 uttalade samma års bevillningsutskott att en omprövning av gällande bestämmelser på dessa områden vore synnerligen önskvärd. Särskilt syntes detta vara fallet i fråga om regleringen av avdrag för periodiskt understöd. Då de förslag i ämnet som framlagts av 1944 års allmänna skattekommitté uppenbarligen icke kunde i föreliggande skick godtagas som grund för lagstiftning, syntes ytterligare utredning vara erforderlig för bedömandet av dessa frågor. Vissa av 1944 års allmänna skattekommitté icke behandlade spörsmål syntes böra bli föremål för överväganden i samband med en sådan ytterligare utredning. Enligt utskottets mening kunde förväntas att åtskilliga svårbedömbara gränsdragningsproblem och avvägningsfrågor skulle uppkomma vid prövningen av föreliggande spörsmål. Emellertid hade de antydda svårigheterna föranlett utskottet att ifrågasätta, huruvida icke en lösning av problemen lättare kunde åvägbringas, därest reformförslagen behandlades etappvis, och att eventuellt frågan om de periodiska understöden behandlades för sig. Det syntes böra undersökas huruvida en sådan behandling kunde utgöra en framkomlig väg till en tillfredsställande lösning av dessa frågor. Utskottet föreslog riksdagen att i förnyad skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om förslag till ändrade regler angående den skatterättsliga behandlingen av de föreliggande frågorna. Det vore enligt utskottets mening önskvärdt, därest ett förslag i ämnet kunde framläggas vid 1956 års riksdag. I enlighet med vad bevillningsutskottet hemställt anhöll riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t, att Kungl. Maj:t ville för riksdagen snarast framlägga förslag till ändrade regler angående den skatterättsliga behandlingen av periodiskt understöd m. m. och studiekostnader.

I likhet med vad 1955 års riksdag uttalat finner utskottet en omprövning av de gällande bestämmelserna på dessa områden vara synnerligen önsk-

värd. I sitt svar å ovannämnda vid innevarande års riksdag framförda interpellationer har chefen för finansdepartementet upplyst, att 1950 års skattelagssakkunniga numera påbörjat en utredning av ifrågavarande spørsmål. Någon tidpunkt, då arbetet beräknas vara slutfört, har departementschefen icke ansett sig kunna angiva. Att döma av svaret och övriga för utskottet kända förhållanden torde det vara uteslutet att utredningen hinner färdigställas å sådan tid att proposition i ämnet kan föreläggas 1956 års riksdag. Utskottet vill emellertid uttala den förhoppningen att det skall bli möjligt för de sakkunniga att slutföra utredningen å sådan tid att propositionen hinner föreläggas nästa års riksdag. Därest de sakkunniga — som utskottet förutsatt — slutför den del av utredningsuppdraget som avser periodiskt understöd och studiekostnader, innan de griper sig an med utredningen av andra frågor som överlämnats till dem, torde utredningsresultatet kunna föreligga relativt snart. Utskottet har för sin del icke något att erinra emot att de sakkunniga i första hand upptar dessa frågor till behandling.

Utskottet vill i anslutning till det nyss anförda erinra om att till de sakkunniga överlämnats åtskilliga andra svårlösta och vittomfattande frågor. I de förut berörda interpellationerna har däribland omnämnts spørgmålen om rätt till förlustutjämnning, avdragsrätt för medlemsavgifter till branschorganisationer, fackföreningar och därmed jämförliga ekonomiska intresseorganisationer, rätt att utnyttja allmänna avdrag och ortsavdrag i annan kommun än hemortskommunen vid den kommunala beskattningen, rätt till avdrag för anläggande av skogsbilväg och rörande beskattningen av kraftverksrörelse. Bland andra viktiga ärenden som hänskjutits till de sakkunniga må nämnas frågan om gränsdragningen mellan avdragsgill driftkostnad och icke avdragsgill kostnad för grundförbättring vid beräkning av inkomst av jordbruksfastighet och frågan om avdrag för flyttningskostnader. Beträffande flera av dessa frågor har riksdagen vid skilda tillfällen uttryckt önskemål om en snar lösning. Även flertalet övriga frågor, som överlämnats till de sakkunniga för utredning, torde vara av sådan art att lösningen därav icke bör uppskjutas någon längre tid. Utskottet får också erinra om att de sakkunniga härutöver har att slutföra uppgiften att göra en systematisk teknisk revision av kommunalskattelagen, i fråga om vilken uppgift de sakkunniga hittills framlagt en rad förslag som sedermera lagts till grund för lagstiftningsåtgärder från statsmakternas sida; åtskilliga arbetsuppgifter torde emellertid fortfarande återstå att fullgöra.

En behandling i förtur av så omfattande och svårlösta frågor som spørgmålen om behandlingen i skattehänseende av periodiskt understöd och studiekostnader kommer självfallet att medföra att de sakkunnigas behandling av övriga till dem överlämnade frågor fördröjes. Då det emellertid enligt utskottets mening är synnerligen angeläget att även dessa frågor erhåller sin lösning inom en nära framtid, bör särskilda åtgärder vidtagas för att påskynda utredningen därav. Det ankommer icke på utskottet att föreslå vilka åtgärder som därvid bör vidtagas. En utväg, vilken chefen för finansdepartementet i det förut nämnda interpellationssvaret sagt sig i första

hand ämna pröva, är att tillföra de sakkunniga flera experter. Utskottet ser med tillfredsställelse de sålunda i utsikt ställda möjligheterna att tillgodose utredningen med arbetskraft i en utsträckning, som bättre än nu svarar mot omfattningen av föreliggande arbetsuppgifter.

I detta sammanhang vill utskottet jämväl framhålla att det synes böra uppmärksammas, huruvida hos de sakkunniga finnes frågor, vars lösande kräver överväganden av sådan art att de icke lämpligen bör slutligt prövas inom ramen för en teknisk översyn av kommunalskattelagens bestämmelser. De förslag på kommunalbeskattningsens område, som hittills avgivits av de sakkunniga, har visserligen icke givit anledning till sådana överväganden, men utskottet anser att det bör närmare prövas, huruvida så kan vara fallet beträffande de frågor som de sakkunniga ännu icke upptagit till mera ingående behandling. I den mån så är förhållandet synes erforderligt att närmare ställning tas till spørsmålet om utredningsarbetet bör på lämpligt sätt breddas antingen genom att de sakkunniga tillföres ledamöter med erfarenhet från andra områden än det rent skattetekniska eller genom att frågorna utbrytes till behandling i särskild ordning vid sidan av de sakkunnigas arbete. I vidare mån än som nu skett anser sig utskottet icke böra ingå på den här antydda frågeställningen, då det självfallet får ankomma på Kungl. Maj:t att närmare överväga hithörande spørsmål. Utskottet vill emellertid tillägga att utskottet för sin del utgått ifrån att det står i överensstämmelse med vad som avsetts att vissa av de spørsmål som hänskjutits till de sakkunnigas behandling därefter kunde bli föremål för ytterligare överväganden ur andra synpunkter än dem de sakkunniga i främsta rummet har att beakta.

Utskottet får under åberopande av det anförda föreslå riksdagen att i skrivelse till Kungl. Maj:t giva tillkänna vad sålunda från utskottets sida anförts. Härmed anser utskottet de likalydande motionerna I: 293 och II: 224 besvarade, i vad motionerna behandlas i detta betänkande. Vad angår de likalydande motionerna I: 444 och II: 574 framgår av det anförda, att förslag rörande behandlingen i beskattningshänsende av periodiskt understöd till annans undervisning eller uppfostran är att emotse i en nära framtid. Utskottet avstyrker därför bifall till de sistnämnda motionerna.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

1) att riksdagen måtte — i anledning av de likalydande motionerna I: 293 av herr Ohlon m. fl. och II: 224 av herr Ohlin m. fl., i vad motionerna behandlas i detta betänkande, ävensom de likalydande motionerna I: 444 av herrar Magnusson och Arrhén samt II: 574 av herr Cassel och fröken Wetterström — i skrivelse till Kungl. Maj:t giva till känna vad utskottet ovan anført, samt

2) att motionerna I: 293 och II: 224, i de delar motionerna behandlas i detta betänkande, ävensom motionerna I: 444

och II: 574 måtte, i den mån de icke kan anses besvarade genom vad utskottet ovan anført och hemställt, av riksdagen lämnas utan åtgärd.

Stockholm den 10 april 1956

På bevillningsutskottets vägnar:

FILIP KRISTENSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjödahl, Heüman, Spetz, Franzon, Eriksson, Snygg, Söderquist, Velander, Niklasson och Werner; samt

från andra kammaren: herrar Kristensson i Osby, Sundström, Nilsson i Svalöv, Brandt, Allard, Kollberg, Kärrlander, Henriksson, Jansson i Aspeboda och Anderson i Sundsvall.